ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο Ρήγας δεν κατέχει πλιό ίντα βουλή να δώσει,
κ' ελόγιασε, κ' εβάλθηκε να την-ε θανατώσει.
Αν είν' και τσ' άλλους ήδιωξε, για τόσο δεν το πιάνει,
μα ετούτος, οπού εβάλθηκε για κείνον ν' αποθάνει,
να τον-ε διώχνει έτοιας λογής, να μη θέ' να γρικήσει,
την Προξενιά για το Γαμπρόν κιανείς να τση μιλήσει,
σ' τούτο δεν έχει απομονή, μα θέ' να την τελειώσει,
κι ομάδι με τη Νένα τση Θάνατο να τως δώσει.

Και με τα χείλη τα πρικιά, με γλώσσαν μπερδεμένη,
είπασι του Ρωτόκριτου τά'πεν η φλακιασμένη.
Χαρά μεγάλη μέσα του εγρίκα όντε του λέσι,
μα όξω δεν εφανέρωνεν εκείνο που του αρέσει.
Εγνώρισε της Αρετής την τόση εμπιστοσύνη,
κουρφά επαρηγοράτονε, κι ολόχαρος εγίνη.
Κ' εζήτηξε του Βασιλιού θέλημα, να του ορίσει,
να πάει κι αυτός στη φυλακήν, το Γάμο να μιλήσει.
Κι αν τον-ε διώξει η Αρετή, σε βάρος δεν το παίρνει,
μα ως πάρει την απόφαση, χαιράμενος γιαγέρνει.
Σαν τση μιλήσει μιά φοράν, πολλές δεν την παιδεύγει,
κι ως δει και δεν το συβαστεί, πλιόν άλλο δε γυρεύγει.
Κεράν του να την-ε κρατεί, σ' ό,τι καιρόν κι α' ζήσει.
Κι ο Κύρης τση γι' αγάπην του λεύτερη ας την αφήσει.

ΡΗΓΑΣ

Απιλογάται ο Βασιλιός, λέγει του· «Καλογιέ μου,
μαγάρι με τη γλώσσα σου σήμερο βούηθησέ μου.
Κάμε τη να το συβαστεί, κάμε τη να θελήσει,

να πει το Ναι στο Γάμο σας, την όργητα να σβήσει.
395 Στον πόλεμο μου βούηθησες, κι α' μου βουηθήσεις πάλι,
χάρη πολλή κι αρίφνητη είναι κ' η μιά κ' η άλλη.»

ΠΟΙΗΤΗΣ
Εκίνησε ο Ρωτόκριτος, κι οπού αγαπά, ας λογιάσει,
τα πόδια του πώς πορπατούν, τα ζάλα του πώς πάσι.
Ξομπλιάζει, πώς να τση το πει, πώς να την-ε κομπώσει,
400 πώς να μπορεί να κουρφευτεί, και πώς να τση το χώσει,
να μην μπερδέσει η γλώσσα του, να βαραναστενάξει,
κ' η όψη του εκατό φορές, και πλιότερες ν' αλλάξει.
Καλά και να'ν' μελαχρινός, γιατ' ήτονε βαμμένος,
μα εφαίνετον ο-νόστιμος, γλυκύς, και ζαχαρένιος.
405 Μ' όλον που αφήκε τα μαλλιά τόσον κ' εμεγαλώσαν,
τσι νοστιμάδες κι ομορφιές ποτέ δεν του τσ' ελιώσαν.
Ήλλαξε και την εμιλιάν, κ' εμίλειε μπουκωμένα,
κ' ετρέβλιζεν η γλώσσα του, κ' εγέλα κάθα ένα.

299 Σήμερον καλορίζικα, και δροσισμένα ζάλα,
410 πάτε να βρείτε στη φλακήν το μέλι και το γάλα.
Στον τόπον οπού εκρύβγετο των αμματιών του η λάμψη,
κερί σβηστόν εφύλαγε, και πάγει εδά να τ' άψει.

Γ. Π. Σαββίδης επιμ., *Ποίημα ερωτικόν λεγόμενον Ερωτόκριτος*, Ερμής, Αθήνα 1998.